

ham nogle Smæk. Derpaa var Drengen gaaet ind i Spisestuen og havde sagt til de andre Børn: Nu skal jeg spille Forstanderinden et Puds! og saa havde han taget Stopperen af Elevatoren, saa at Elevatoren var rutschet ned med al Maden, og Tallerkenerne var gaaet i Stykker. Nu kan der diskuteres om, hvorvidt en saadan Dreng skal have Prygl. Jeg talte med en meget human Mand om det, og han mente, at denne Dreng skulde vises bort fra Sanatoriet. Vi Læger siger, at det at vise en saadan Dreng bort er en umenneskelig Straf. Hvis Drengen er bragt paa Sanatorium for at komme sig, er det meget lidt humant at vise ham bort. Vi synes maaske, at i saadanne Tilfælde kunde nogle Prygl med en Tæppebanker være en meget god Straf, og jeg finder ikke, at en Tæppebanker er et saa overmaade slemt Redskab. Jeg talte med en meget human Mand, som sagde, at saa skulde man hellere bruge Spanskrør. Nu er der det mærkelige, at i Kultusministeriets approberede Regulativ for Børnehjem staar der, at Forstanderne for Børnehjem har Hustugt over Børnene og kan spærre dem inde og maa straffe dem, ogsaa med Spanskrør. Jeg mener derfor, at naar selve Kultusministeriet har kunnet approbere et saadant Regulativ, er det ikke umenneskeligt af en Forstanderinde af og til at give et Barn et Rap med en Tæppebanker. Jeg skal ikke forsvare Prygl, jeg er ikke nogen Tilhænger af Prygl. Men jeg vil spørge de Herrer, som nu synes, at der er sket noget saa vanvittigt forfærdeligt ved, at et Barn har faaet nogle Slag med den flade Ende af en Tæppebanker, hvad en saadan stakkels Forstanderinde skal gøre ved et Barn, der optræder som den Dreng paa Nyborg Sanatorium, jeg nævnedé. I Kommissionens Betænkning vil man se, at nogle af de Ting, Børnene paa Kaløvig Sanatorium har gjort, er ogsaa set fra et pædagogisk Synspunkt, meget uartige Ting. En Pige blev sat op paa sit Værelse for at spise sin Mad, men hun kastede Maden ud ad Vinduet. Forstanderinden spørger: Har Du spist Maden? og hun svarer: Ja. Men saa opdages det, at Maden ligger paa Jorden. Hertil siger Barnet: Jeg har spist Maden, men saa var jeg nede, og saa kastede jeg den op i Haven, og baade det ene og det andet viser sig at være usandt. En Dame, der skal opdrage Børn, maa se det som en ret alvorlig Forbrydelse, at Barnet kaster Maden ud ad Vinduet og bagefter nægter det hele. Et andet Barn

har i Stedet for at spise sin Mad puttet den i sine Sko. Det er ogsaa pædagogisk set en ret alvorlig Forseelse. Det er let at kritisere og sige, at de ledende Mænd skal give Instrukser for Damerne om, hvad de skal gøre i hvert enkelt Tilfælde, men det er ikke saa let at give disse Instrukser, det maa nogenlunde overlades til disse Damer sunde Dømmekraft.

Jeg har mere end nogen anden erkendt, at der er begaaet meget store Fejl af Forstanderinden paa Kaløvig, men naar det ærede Medlem erklærer, at vi har holdt paa, at saadanne fattige Børn kunde godt faa daarlig Mad, maa jeg sige, at det er den Slags Perfidier, man ikke har Lov at fremsætte. Der staar i Kommissionsbetænkningen, at Kosten paa Kaløvig er sund og god, det har man overbevist sig om. Det har altsaa det ærede Medlems egen Meningsfælle, Harald Jensen, udtalt som Medlem af Kommissionen. Hvad vi har udtalt overfor Interviewere, som har spurgt: Hvorfor gør I ikke det og det for Børnene, hvorfor giver I dem ikke de og de Lækkerier? er dette, at det kan ikke nytte, at Børnene et Par Maaneder faar Lækkerier, thi naar de kommer tilbage til de fattige Hjem og faar den daglige Kost, spiser de den ikke. De skal have god og nærende Kost, men ikke forvænes. Det er et sundt Standpunkt at staa paa. Intet Menneske vil forsvare, hvad Forstanderinden har gjort. Jeg har imidlertid de mest udmærkede Anbefalinger for hende, som vi fik, før hun blev ansat. Vi undersøgte Forholdene. Direktør Chr. Jensen rejste til Slagelse og fik de mest indgaaende Oplysninger om denne Dame. Jeg tror, man kan sige, at vi har gjort, hvad vi kunde, for at faa Oplysninger om hende, inden hun blev antaget. At hun har begaaet Fejl, er rigtigt, og det er maaske ogsaa rigtigt, at hun blev afskediget, men naar man ser paa, hvad der er sket overfor hende bagefter — hun har modtaget de værste Truselsbreve, i hvilke hun trues paa Livet, Breve, hvori der udtales de raaeste Skældsord — synes jeg nok, man er kommet lidt for langt ud.

Jeg har udtalt — og det ønsker jeg at slutte med —, at denne Sag kan være oplysende og belærende for os. Selvfølgelig vil vi i Nationalforeningen gøre alt, hvad vi kan, for at faa saadanne Forhold forbedret, som denne Sag har vist trænger til Forbedring. Men naar det ærede Medlem mener, at Direktør Chr. Jensen og jeg bør fjernes fra vore Stillinger —